

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ Ή ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΝΙΣ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΑΡΓΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ;...)

ΣΤ'

— Θέλετε άνθη, δεσποινίς; Σας άρέσουν τὰ άνθη; Θα σας άγοράσω ένα όμοιο μπουκέτο. Μιλήστε μου μόνο, μη με βασανίζετε έτσι.

— Μά γιατί είσατε τόσο πεισματάρα; Σας μιλώ τόση ώρα και δεν μου λέτε λέξι. Είσατε πολύ κακή, δεσποινίς.

— Δεν θέλετε να πάρουμε ένα ταξί; Δεν θέλετε άνθη; Δεν θέλετε να σας συνοδέψω; Μά λέστε μου, επί τέλους, τί θέλετε; Πέστε μου μία μονίχα λέξι, σας θερμοπαροκαλώ.

Τσιμουδιά έγω.
Κι' όμως, ή σιωπή μου αυτή κι' ή άδιαφορία μου, δεν τόν κάνουν ν' απελπιστή. Έξακολουθεί νάρχεται πλάι μου, τηρώντας τη σχετική απόσταση και τὰ σχετικά προσήματα, για να μην παρεξηγηθή.

Όταν περνούν πλάι μας διαβάτες, σωμαίνει και κάνει τόν άδιάφορο. Μά όταν μείνουμε πάλι μόνοι, ξαναρχίζει τὸ ίδιο τροπάρι.

Είνε μολαταύτα πολύ διακριτικός.

- Λοιπόν, δεσποινίς;
- Έπιμένετε;
- Μ' άκούσατε; Θα φύγω...
- Καλή νύχτα σας.

Και φεύγει πραγματικός. Βοισκόμαστε άλλωστε σὲ μέρος με πολλά φόντα και περισσότερο κόσμο και δεν θέλει να εκτεθή.

Δεν προφτάνει όμως να φύγει αυτός, και ξεφτυρνάει πλάι μου, σαν να βγήκε πραγματικός απ' τή γη, ένας γηραιός κύριος. Είνε σοβαρά κι' αυτός ντυμένος, μά πολύ γέρος. Άσφαλώς τὰ έχει περασμένα τὰ 60. Μάλιστα, φρόδια, μουστάκια — άφραλλίδια για τήν άκριβεία — είναι κατάλευκα.

Με λοξοκοιτάει με τὰ μικρά, πονηρά, μυοπικά ματάκια του,

κάνω δυό μήνες να δώ τήν 'Ανζέλ. Κατόπιν έφυγα για μία μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Γαλλία.

Μία μέρα, έλαβα απ' τόν πατέρα μου ένα γράμμα, στο όποιο μεταξὺ τῶν άλλων, με πληροφορούσε, ότι ή 'Ανζέλ παντρεύτηκε μ' ένα αξιωματικό του άποικιακού στρατού κι' ότι είχε ήδη φάγει με τὸ σύζυγό της για τὸ 'Αλγέριο!

Ή άπιστη 'Ανζέλ είχε λησμονήσει και τόν άστρονόμο της. Δεν μπόρεσα να μη γελάσω, μολοντί ή καρδιά μου μάτωνε απ' τόν πόνο. Ή 'Ανζέλ ήταν για πάντα χαμένη για μένα...

Μά ούτε ο άξιωματικός δεν πρόφτασε να χαρή πολλόν καιρό τή γοητευτική αυτή ύπαρξη, γιατί, τρεις μήνες μετά τήν άφιξή της στο 'Αλγέριο, ή 'Ανζέλ πέθανε από πυρετούς. Ή λεπτή κράσις της δεν μπόρεσε ν' άντέξει στο κλίμα τής επαρχιακής πόλεως, όπου είχε μεταθεθεί ο σύζυγός της.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Και σήμερα, όταν ξανασυλλογίζομαι τήν 'Ανζέλ, δεν ξέρω αν πρέπει να κλάψω τήν πρώτη γυναίκα που έκανε τήν καρδιά μου να χτυπήσει έρωτικά ή τήν άμωαλη ξαδέλφη μου που έγινε άφορμή, χάρις σὲ μία περαστική ιδιοτροπία της, να γίνω ήθοποιός...

ZAN MYRA

με... όσφραίνεται, με ζυγίζει, με ψυχολογεί...

Προσπαθεί με μία λέξι να μπη στο νόημα.

Ποιά είμαι; Από πού έρχομαι; Πού πηγαίνω;

Σχηματίζει, τέλος, τήν εντύπωση πὸς δεν ύπόχρει κανένας κίνδυνος, πὸς είμαι αάδέσποτη και βάσει σ' ένεργεια... τὸ μέλι και τή ζάχαρι:

— Μοναχοῦλα, δεσποινίς;

Έγὼ όμως, δεν τὸ δίνω άπάντησι. Σωμαίνω...

Μά ο έξηγητάρης Δὸν Ζουάν δεν απελπίζεται εύκολα. Έρχεται πὸ κοντά πλάι μου κι' αρχίζει να μου λέη:

— Άκου, μικροῦλα... Έγὼ είμ' άνύπαντρος. Χέ, χέ, χέ... Τί να τή κάνης τήν παντρεία;... Καλύτερα ναμα κανένας έλεύτερος... Γκαρσόνι, κατάλαβες;... Είμαι, πὸν λέξ, γεροντοπαλλήκαρος... Γιατί όχι;... Έχω ένα σπίτι πρώτης γραμμής, σωστό παλάτι... Έχω τὸν τρόπο μου... Θέλω να πὸς δεν θά σου λείψη τίποτε, κατάλαβες;... Κι' άκου και τούτο... Θα τὰ πάμε καλά... Να με συμπιάδς πὸν στὰ λέω έτσι, μά κι' ὄξω... Μά έτσι είμ' έγὼ... Καθαρά λόγια, πατριωτὲς δουλειές... Έμένα,

ναί έμένα, με παρακαλάνε ή μικροῦλες... Μά έγὼ έχω τίς άρχές μου... Μόλις σ' άντιφώνα, είπα: Νά, αυτή σου πάει γάντι... Σύμφωνοι;

— Μά μιλα λοιπόν. Πέξ και σὺ καμιά κουβέντα... Όρίστε;

— Δεν μιλάς;... Ναζὸν φαίνεσαι... Έρχεσαι εδὼ παραάτο, στο «Σολωνείας», να πάρουμε μία πάστα;

— Μίλα, μωρὲ κακόνα μου, δεν φέρονται έτσι στους γέρους... Τους γέρους να τους σέβασαι... Κι' όταν σου λένε νατι, εὐν να μη λέξ όχι... Κατάλαβες;

— Πάλι δεν μιλάς;... Θέξ να φύγω;... Καλά, θά φύγω... Μά, να μου τὸ θυμηθῆξ, θά μετανοώσης... Θα ρθῆ μέρα πὸν θά σὲ σπρώξῃ ή άνάγκη να ρθῆξ να με ζητήσης και δεν θά με βοῆξ. Δεν θά με βοῆξ, κατάλαβες; Διώχνεις τήν τύχη σου, μικροῦλα...

— *Θαρθῆ μέρα πὸν θά σὲ σπρώξῃ ή άνάγκη...*
(Σκίτσο τοῦ κ. Άντ. Βώττη).

Γιατί σου τὸ είπα, νομιζὸς... Έχω τὸν τρόπο μου έγὼ, δεν είμαι κανένας προσητής... Λεφτά, κατάλαβες;... Πολλά λεφτά... Κι' όταν έχει κανείς λεφτά και τί δεν κάνει!... Φορεσιές, διαμαντικά, καπέλινα, τούτο, εκείνο... Κατά...

Μά δεν πρόφτασε να τελειώση. Έξαμα μου άτότομη στροφή πρὸς τὰ πίσω και γύρισα γρήγορα—γρήγορα στους συνοδούς μου, άφινόντάς τον έμβρόντητο καταμεσῆξ τῶν δρόμου...

Αυτὲς ἦσαν ή περιπέτειες τῶν δυὸ νικητερινῶν μου περιπάτων. Τί προκαπτεί απ' αυτὲξ; Ότι πράγματι, μπορεί μία κυρία να κυκλοφορήξ έξω τή νύχτα, χωρίς κινδύνους και σοβαρὲς περιπέτειες. Ή μικρονοχηλήσεις δεν λογαριάζονται, όταν μάλιστα ή άνάγκη τής νικητερινῆξ έξόδου είνε μεγάλη, τραγική.

Προέκυψε ακόμα από τήν έρευνα αυτή τοῦ «Μπουκέτου» και τὸ εῖξῆξ: Ότι πὸν σημειὸς στις περιπέτειες αυτὲς είνε οί ντόπιοι. Πευράζοιαν φυσικά, άλλα σινεσταλμένα. Έκείνοι πὸν υπερβαίνουν κάθε όριο ντροπῆξ, είνε οί ξένοι. Άπεδείχθη δηλαδή, πρὸς τιμήν τὸν 'Α θ η ν α ί ω ν, ότι είνε πὸν πολιτισμένοι άπέναντι τῶν γυναικῶν απ' τούς κ. κ. Εὐρωπαίους. Κι' αυτό είνε κατι, είνε τὸ πάν.